

Prekentekest: Joh 6,1-15

Jesus drog over til den andre siden av Galileasjøen, som også kalles Tiberias-sjøen. En stor folkemengde fulgte etter ham, fordi de så de tegn han gjorde ved å helbrede de syke. Jesus gikk opp i fjellet, og der satte han seg ned sammen med sine disipler. Påsken, jødernes høytid, var nær.

Da Jesus så opp og la merke til at en stor folkemengde kom til ham, sa han til Filip: "Hvor skal vi kjøpe brød, så alle disse kan få noe å spise?" Dette sa han for å prøve ham, for han visste selv hva han ville gjøre. Filip svarte: "Brød for to hundre denarer er ikke nok til at hver av dem kan få et lite stykke." En annen av disiplene, Andreas, bror til Simon Peter, sa da til ham: "Det er en liten gutt her, som har fem byggbrød og to fisker, men hva er det til så mange?"

Da sa Jesus: "La folket sette seg ned." Det var mye gress på stedet, og de satte seg ned. Tallet på mennene var omkring fem tusen. Da tok Jesus brødene, bad takkebønnen og delte ut til dem mens de satt der, likeså av fiskene, så mye de ville ha. Da de var blitt mette, sa han til disiplene: "Sank sammen de stykkene som er blitt til overs, slik at ingen ting går til spille." De gjorde det, og de fylte tolv kurver med stykker som var blitt igjen av de fem byggbrødene, etter at alle hadde spist.

Da folk så det tegnet som Jesus hadde gjort, sa de: "Dette er profeten som skal komme til verden!" Jesus forstod at de ville komme og føre ham bort med makt for å gjøre ham til konge. Derfor gikk han fra dem opp i fjellet, han alene.

Slik lyder Herrens ord.

Det nærmet seg påske, akkurat som nå. Det hadde gått et rykte. Noen hadde hørt at det var kommet en mann til Galilea som kunne gjøre syke friske, han kunne få blinde til å se, han kunne få lamme til å gå. Denne mannen het Jesus. De hadde også hørt at for riktig lenge siden levde det en mann som het Moses. Gud brukte Moses til å føre sitt folk ut fra fangenskap i Egypt. Det var påske da Moses ledet folket sitt ut fra Egypt. Så gikk de gjennom ørkenen og ble etter hvert sultne. Gud sørget for mat, manna ble det kalt, det brødet Guds gav den gang fra himmelen. En gang skulle det komme på ny en profet som Moses. Det visste folk. Da skulle det på ny komme brød fra himmelen. (5Mos 18,15; Barukapokalypse 29,8)

Nå var det altså snart påske. Ryktet om Jesus spredte seg i Galilea; Han skulle vel ikke være den nye Moses? De hadde hørt at Jesus helbredet syke. Skulle de også få oppleve brødunder slik som i gammel tid? Folk flokket seg sammen. Mange ble med. Fem tusen menn, kanskje med familier, dro på leting etter Jesus. De ville finne Jesus, se og høre Jesus. Disiplene og Jesus hadde gått opp i fjellet. De var kommet til et sted som lå høyt oppe, kanskje som her på

Frøystul. Plutselig var det en som ropte: "Der er Jesus!" Så kan vi bare tenke oss hvordan det strømmet på av mennesker, store og små, gamle og unge.

Jeg tror de fikk en veldig fin dag på fjellet. Men som alltid når man er på fjelltur, blir man etter hvert sulten. Er det noen av dere som har med nistepakke? Jeg tror det er noen som har tenkt på mat, så det går nok bra uansett. Jesus la merke til at menneskene som kom begynte å bli veldig sultne. Kanskje noen av dere har vært så sultne at det gjør vondt? Uten mat og drikke duger helten ikke, vet vi, derfor trengte alle mat for å virke og fungere.

Det var én i den store flokken av mennesker på fjellet som hadde tenkt litt lenger enn de andre. En liten gutt hadde med seg nistepakke. Han kom med den til Jesus. Jesus fikk den for å dele ut til tusenvis av mennesker. Men hva var én nistepakke til så mange? Jesus bad takkebønnen. Det er det samme som å be for maten eller syngte et bordvers. Og tenk, så ble det ble nok da Jesus delte ut. Det ble til og med tolv kurver til overs. **(Bilde av nistepakke)**

Vet dere, verden er full av mennesker som leter etter mat. Mange har brød og fisk, frokost, middag og kveldsmat. Men mange er likevel sulteføret på åndelig mat. Livets lov er slik: Vi trenger mat for å leve, ellers blir vi syke og dør. Siden fødselen har vi vært avhengig av mat og drikke, og slik er det for alle. Men også troen trenger næring. Det livet vi fikk i dåpen og lever i troen på Jesus trenger mat, ellers dør kristenlivet ut og vi faller fra troen. Noen tror de kan la være å spise, men så blir de syke og dør hvis de ikke får mat. Noen tror de kan være kristne uten å ta til seg av åndelig mat.

Jesus sa etter brødunderet: "Guds brød er det brød som kommer ned fra himmelen og gir verden liv." Og han sa: "Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke hunge, og den som tror på meg, skal aldri tørste." Jesus gav brød til alle for å fortelle; dere kan ikke leve uten mat. Slik går det heller ikke an å leve som kristen uten Jesus. Jesus er Guds brød i egen person. Det høres rart ut, men Jesus kalles Ordet i Johannesevangeliet, og Gudsordet er den maten vi trenger stadig for å leve som kristne. Vi trenger å høre om Jesus, ikke bare i oppveksten, men også som voksne. Guds ord er den maten som gjør at troen ikke dør. Guds ord er den maten som gir overskudd og glede til å leve som kristen.

Spiser vi vanlig brød og mat så kan de fleste av oss leve til vi blir riktig gamle. Tar vi til oss av Guds ord og tror på Jesus, så har Jesus lovet å være sammen med oss både her i livet og i evigheten. Jesus sier: "Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke hunge, og den som tror på meg, skal aldri tørste." Joh 6,35.

Å tro på Jesus kan for noen være et vågestykke. Det finnes alltid de som er redd for hva andre vil si. Hva hvis jeg kaller meg kristen, kan noen tenke, og tror på Jesus, går i kirken og det hele, og så viser det seg etter en tid at troen ikke

holder. Noen blir i tvil på egen tro. Er det lurt å kalle seg kristen hvis troen er svak? Andre kan finne på å la være å bekjenne at de tror på Jesus fordi vennene sier at de ikke tror. **(Bilde av strikkhopp)**

Å tørre å si at en tror på Jesus og vil tilhøre Jesus har blitt sammenliknet med å kaste seg ut på 70 favners dyp. Mange er redd for å si til andre at de vil tilhøre Jesus eller tro på Jesus. Jeg har en gang prøvet strikkhopp fra Vemorkbrua. Det var en skummel opplevelse å stå på kanten og se ned i avgrunnen. Jeg tenkte på risikoen; hva om strikken skulle ryke? Så hoppet jeg, avgrunnen kom mot meg i en veldig fart, men så virket strikken og det gikk jo bra. En fin opplevelse i ettertid. Men hva om jeg hadde tvilt på at strikken var sterk og likevel hoppet? Ville det da gått bra? ... Ja, fordi strikken ikke var avhengig av min tro for å holde. Hadde jeg bare tro og mot til å hoppe, så holdt strikken fordi den var dimensjonert solid nok.

Sånn er det også med Jesus. Millioner av mennesker har satset på Jesus og sagt de vil følge han. Motet og troen var sterk nok til å satse på Jesus. Så er Jesus den strikken som holder oss fast og gir oss en trygg forankring – ikke i Vemorkbrua, men i himmelen. For det er bare Jesus som kan feste oss der. Og Jesus holder. Han er det sikreste holdepunktet i mitt liv. Måtte han få være det sikreste holdepunktet for deg i ditt liv også.

”Hva er da de gjerninger Gud vil vi skal gjøre?” Jesus svarte: ”Dette er den gjerning Gud vil dere skal gjøre: å tro på ham som Gud har sendt.” Joh 6,28-29. – Å tro på Jesus.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.

Utstyr:

Bilde av nistepakke

Bilde av strikkhopp

**"Hva er da de gjerninger Gud vil vi skal gjøre?"
Jesus svarte: "Dette er den gjerning Gud vil dere
skal gjøre: å tro på ham som Gud har sendt."**

Joh.6